

TABEERA

Numeri 10:11-13

“En het geschiedde in het tweede jaar, in de tweede maand, op den twintigsten van de maand, dat de wolk verheven werd van boven den tabernakel der getuigenis.

En de kinderen Israëls togen op, naar hun tochten, uit de woestijn Sinai; en de wolk bleef in de woestijn Paran.

Alzo togen zij vooreerst op, naar den mond des HEEREN, door de hand van Mozes.”

Zo komen wij dan eindelijk aan de twaalfde legerplaats in de tweede maand van het tweede jaar na den uittocht uit Egypte. Ik wens echter vooraf nog op twee gebeurtenissen te wijzen, die in de woestijn Sinai hebben plaats gehad. Door het lange verblijf van Mozes op den berg Sinai en in de nabijheid Gods, was zijn aangezicht, zonder dat hij het wist, blinkend geworden. Het blonk, en er schoten stralen van af, die wel heerlijk, doch meer vreesverwekkend dan liefelijk waren om aan te zien. Toen hij alzo van den berg kwam, vreesden zowel Aäron als de overige kinderen Israëls, hem te naderen. Mozes zag zich alzo genoodzaakt, een deksel of sluier over zijn aangezicht te hangen, en als hij dat deed, konden zij het uithouden en met hem spreken. Ging hij in den tabernakel, dan legde hij het deksel af, en dan zagen zij dat zijn aangezicht blonk. Kwam hij er uit, dan bedekte hij het weder. Was de heerlijkheid van Mozes voor zondaars onverdragelijk, wat moet dan de heerlijkheid Gods zelve zijn! Maar deze gebeurtenis heeft ook haar betekenis, die ons door Paulus in 2 Kor. 3 wordt verklaard.

Hij vergelijkt op die plaats Wet en Evangelie met elkander, om op de voortreffelijkheid van het laatste boven de eerste te wijzen. De bediening van Mozes, of die der Wet, was slechts de bediening der letter, die niet rechtvaardigt, niet heiligt, noch levend of vrolijk maakt, maar wel doodt; waartegenover het Nieuwe Verbond, de bediening des Geestes staat, die rechtvaardigt, heiligt en zalig maakt. De eerste predikt en verkondigt slechts de verdoemenis, nadat zij alle mensen als zondaars heeft veroordeeld, maar de laatste predikt de verzoening en de gerechtigheid. De eerste houdt op, hetgeen dan ook zeer wenselijk is; maar de laatste gaat tot aan het einde der wereld, ja tot in de eeuwigheid door. De eerste had haar heerlijkheid, die zo groot was, dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden aanzien, maar de laatste heeft een onmetelijk grote heerlijkheid, waarbij de eerste als niets te rekenen is en daarbij een heerlijkheid, die niet afschrikwekkend, maar aantrekkelijk is, geen vrees of afgrijzen verwekt, maar bemoedigt en vertrouwen inboezemt. Mozes hing een deksel voor zijn aangezicht, opdat de kinderen Israëls niet op het doel en het eigenlijke oogmerk van het geheel zouden zien, maar slechts bij het uitwendige bleven staan, dat toch eigenlijk op iets anders wees, namelijk op Christus, Die het einde de Wet is. Dat deksel hing niet alleen ten tijde van Paulus, ach neen, het hangt nog tot op den dag van heden, niet voor het aangezicht van Mozes, maar voor hun harten, over het Oude Verbond, zo dikwijls Mozes wordt gelezen. In Christus wordt het teniet gedaan; want Hem te kennen is het eeuwige leven, en in Hem zijn alle beloften ja en Amen. Als Israël of een zondaar zich tot Hem bekeert,

wordt het deksel weggenomen. Ach! dat dit deksel, dat van nature voor de harten van alle mensen hangt, van ons mocht worden weggedaan, opdat wij “de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd werden van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.”

Ziedaar iets over de verborgenheid aangaande het deksel van Mozes. Een vernieuwd bewijs, hoezeer alles in het Oude Verbond in het algemeen, en in de geschiedenis van Israël in het bijzonder, zijn betekenis heeft, hoewel wij het niet overal zo nauwkeurig en met zulk een zekerheid weten op te geven als hier. Het aangezicht van Mozes en onze zielen worden blinkend door de vertrouwelijke omgang met God. Laat ons leren ons vlijtig in die omgang te oefenen. “Die den Heere aanhangt, is één geest met Hem.”

Aäron had in de woestijn het ongeluk, dat zijn beide oudste zonen tegelijk door de hand des Heeren gedood werden. Hun zonden bestond daarin, dat zij met vreemd vuur in het heiligdom rookten. Toen voer het vuur uit van den Heere en verteerde hen, dat zij stierven voor den Heere. Zo nauwkeurig gaat het toe in den dienst des Heeren. Het komt niet zozeer of alleen aan op hetgeen er geschiedt, als wel op de wijze, hoe iets geschiedt. Mozes rechtvaardigde de daad Gods volkomen, terwijl hij zeide: “Dat is het, wat de Heere gesproken heeft, zeggende: In degenen, die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, en voor het aangezicht van al het volk zal Ik verheerlijkt worden.” Doch Aäron zweeg stil; dacht hij wellicht: dat is voor mijn gouden kalf! God openbaarde hier bij vernieuwing Zijn heiligheid. Ach! wat is het een gewichtige zaak tot God te naderen! En hoe ruw, hoe lichtzinnig, met welk een eigendunk en onbeschaamdheid naderen de mensen tot de waarheid, den Bijbel, het gebed, het horen van Gods Woord, den doop en het heilig Avondmaal! Herhaalde God dikwijls wat Hij aan de zonen van Aäron als een waarschuwend voorbeeld eens voor altijd deed, hoe dikwijls zou een dodend vuur van Hem moeten uitgaan! Wij mogen zijn heilige Naam niet anders dan met kinderlijke vrees en eerbied gebruiken, en moeten ook weten, dat God een heilig God is en Hem daarvoor eren en vrezen.

Aan Aäron en zijn beide overgebleven zonen werd daarbij bevolen, geen teken van rouw te laten zien, opdat ook zij niet gedood werden. Zij mochten van den tabernakel niet wijken, en moesten zich gedragen alsof er niets was voorgevallen, en het aan de gemeente overlaten, over deze brand, die de Heere aangericht had, te wenen. Over het algemeen komt Mozes hier voor als zeer streng en zonder medelijden; want toen de zonen van Aäron bij den offerdienst hadden nagelaten het offervlees te eten, werd hij toornig, maar liet zich toch van Aäron zeggen: “Zulke dingen zijn mij wedervaren, en had ik heden het zondoffer gegeten, zou dat goed geweest zijn in de ogen des Heeren?” Maar zo is de Wet, zonder enig medelijden, zonder de minste verschoning eist zij het allerhoogste. In de grootste rampen mag men zich niet beklagen, maar moet alle wolken en onweders over zich laten heengaan. Hij, die op deze weg tot het doel hoopt te geraken, dwaalt geweldig. Hierbij merk ik nog op, dat Misael en Elzafan, de zonen van Uzziël, de beide gedoodden begroeven. Misael betekent: hij is Godes; Elzafan: God heeft Zich verborgen, en Uzziël: mijn sterkte is God. Van de overgebleven zonen van Aäron heet de ene Eleazar: God helpt; de andere: Ithamar: Palm-eiland. Dat is ginds; daar zijn

geen tranen, geen verlies, geen palmen, als tekenen der zegepraal en der vreugde. “De Heere,” zegt Paulus, “zal mij verlossen van alle boos werk en bewaren tot Zijn hemels Koninkrijk.” Bij deze gelegenheid beval God den priester, geen sterke drank te drinken, of mede te nemen, als zij in den tabernakel gingen. De zonen van Aäron zullen wellicht te veel daarvan gebruikt, en zich daarom met het vuur vergrepen hebben. Onmatigheid en dronkenschap zijn zonden, en zijn niemand tot verontschuldiging van andere zonden, die wellicht in dronkenschap mochten worden begaan; zij vernederen den mens beneden het zinloze vee. God gaf ook in de woestijn Sinaï de verordening van de wijze, waarop de twaalf stammen zich moesten legeren en optrekken. Juda was volgens deze verordening de eerste, Naftali de laatste. Zij vormden een vierkant, in welks midden de tabernakel, de priesterschaar en de Levieten waren; zodat steeds drie stammen naar een hemelstreek waren gelegerd. Ik kan mij niet goed onthouden, de betekenis op te geven van verschillende namen van hoofden des heirs, die ik naar het alfabet zal noemen, dewijl deze namen verscheidene zaken bevatten, die wezenlijk een ieder te pas moeten komen, die zijn reize door de woestijn dezer wereld naar het hemels Kanaän gelukkig wil volbrengen. De eerste heirvoerder heet Amminades: Mijn gewillig volk. En zeker is bereidwilligheid om de wereld en de zonde vaarwel te zeggen en den Heere te gehoorzamen, een eigenschap, zonder welke niemand het hemelse Kanaän bereikt. Zolang het aan deze bereidwilligheid ontbreekt, wordt immers ook het begin van al het goede gemist. “Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkraft, in heilig sieraad,” Psalm 110. Een ander heirvoerder heet Ammi Hud: Heerlijkheid Mijns volks. En Mozes vond de heerlijkheid van het volk Gods zo voortreffelijk, dat hij liever met hen verdrukking wilde lijden, dan de ijdele genietingen te hebben, en de smaadheid van Christus achtte hij voor groter rijkdom dan de schatten van Egypte; want hij zag op de vergelding des loons. Naomi zag zich alle moeite, om haar schoondochter Ruth te overreden, naar haar volk terug te keren, maar tevergeefs. “Uw volk,” verklaarde zij, “is mijn volk, en uw God is mijn God.”

David wilde liever een dorpelwachter in het huis Gods zijn, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid. Ja, men moet van de onnoemelijke voorrechten van het volk Gods, in weerwil van al het lijden, zo zeer overtuigd zijn, dat men het boven alle andere volken schat, en liever alles laat varen, dan van zijn aandeel af te zien en bereid zijn alles te verloochenen, omdat men anders geen discipel van Jezus kan zijn. Zolang men het volk van God veracht, een walging en weerzin daartegen heeft, het liever bespot dan eert, er liever kwaad dan goed van hoort of spreekt, kan men geenszins in het Koninkrijk der hemelen ingaan. Deze Ammi Hud mag niet ontbreken. Ammi Saddai was een derde heirvoerder, en heet: Het volk des Almachtigen en Algenoegzamen. Daarin bestaat juist zijn heerlijkheid. Het zit onder de schaduw des Almachtigen en woont onder de vleugelen des Allerhoogsten, volgens Psalm 91. Het wordt bewaard in de kracht Gods. Christus is het, Die het machtig maakt; door Hem is het meer dan overwinnaar. Was het niet in de hand des Almachtigen, dan had het reeds voorlang een einde gehad, dewijl de duivel, de wereld en het eigen vlees niet ophouden hen aan te vechten, en zij in zichzelf zo zwak zijn, dat zij zelfs geen ogenblik daartegen bestand zijn.

De vierde heirvoerder heet Abidan: Mijn Vader is mijn Rechter, een dierbare Leidsman! Hoe noodzakelijk en kostelijk is voor de pelgrim, op zijn moeilijke reis door de verre en afgrijselijke woestijn, die uit het Evangelie geputte overtuiging: niet de Wet, niet de duivel, ook niet het eigen geweten, maar God, als zijn verzoende Vader in Christus, is zijn Rechter, en de verdiensten van Christus het fundament van zijn vonnis. Zijn de voeten en benen met deze overtuiging gepantserd, dan wandelt men moedig voorwaarts. Er is bijzonder veel aan gelegen, vaste treden te doen met onze voeten, en moed te behouden, om niet moede noch mat te worden. Niet een streng heer, neen, mijn Vader is mijn Rechter; dit moest de boetvaardige leren het Evangelie te geloven, dan zou zijn weg hem niet moeilijk en hard vallen, Spr. 4:12. Ahiëzer heet een vijfde heirvoerder: Mijn broeder is mijn helper. Ja, zo is het met de ganse zaak. Volgens het Nieuwe Testament hebben wij een Bloedverwant, een Broeder en wel den Eerstgeborene, Die onze Helper is, namelijk Jezus; want Hij schaamt Zich niet, ons, de gegebenen des Vaders, broeders te noemen. Hebr. 2. Ligt daarin niet een bijzondere bemoediging om blijmoedig te geloven? Aan een broeder vertrouwt men toch over het algemeen bij voorkeur alles toe, en wie zou zich niet geheel aan zulk een goede Broeder toevertrouwen? Dat vertrouwen nu is het, waarop het op reis door de woestijn geheel en al aankomt, en waaraan het ons bij het verlies van ons leven niet ontbreken mag. Hoe meer vertrouwen, hoe beter het reizen gaat; hoe minder vertrouwen hoe moeilijker, want daar wij, als doodarme mensen, niet ten koste onzer eigen beurs kunnen reizen, moeten wij het op credit, voor rekening van onze Eerstgeboren Broeder doen; en hoe vrijmoediger wij van Zijn onuitputtelijke kas weten gebruik te maken, hoe minder het ons aan het nodige zal ontbreken. Er is nog een zesde heirvoerder, die er liever niet bij moest zijn, omdat hij op velerlei wijze een spelbreker is. Maar wij zullen het ons wel moeten laten welgefallen, ons met hem zo goed mogelijk te schikken. Hij heet Ahira: Mijn boze broeder. Daarover behoef ik niet veel te zeggen, want gij zult zijn ongenodigde inmenging wel bij ervaring hebben leren kennen. Ja, ik vertrouw zelfs, dat wij hem niet eens onze boze broeder, maar wel ons eigen ik mogen noemen, dewijl een broeder, hoe na hij ons ook moge zijn, nog een ander is, dan wijzelven. Doch neen, zijn wij uit God geboren, dan zijn wij het niet zelven, maar is het onze broeder. “Zo doe ik nu het boze niet, maar de zonde, die in mij woont.” Deze Ahira is de oude mens, die wij moeten afleggen, kruisigen en doden; het is die wet in onze leden, welke strijdt tegen de wet onzes gemoeds; het is dat vlees, dat strijdt tegen de Geest; het is de zonde, die ons steeds aanhangt; het is hetgeen ons, zolang wij in dezen tabernakel wonen, bezwaard en zuchtend maakt. Ja, wel een boze broeder! Welgelukzalig hij, die dagelijks met hem twist en strijdt, dewijl toch eindelijk de meerdere den mindere dienstbaar wordt, en de Ahira, die heirvoerder wil zijn, onder de voeten wordt getreden. Ach, dat dit weldra gebeure. Deze Ahira was een zoon van Enan, dat is: Groot oog, want gewis hij wil groot zijn.

Dit zijn de heirvoerders, wier naam met A begint. Laat ons nu die beschouwen, welke met E aanvangen. Een van hen had de kostelijke naam Eliab, dat betekent: God is mijn Vader. Is dat niet iets onbeschrijfelijk dierbaars? Vader, geeft dat niet de allertederste betrekking te kennen en het meest gewenste uitzicht op liefde, zorg en erfenis, hoewel ook het recht van regering en tuchtiging er in opgesloten ligt, evenals de verplichting tot

eerbied, wederliefde, vertrouwen, gehoorzaamheid en onderwerping. Maar als God eerst recht als Vader gekend wordt, leert de Heilige Geest ons de letter I, die in de naam Eliab voorkomt, en in onze taal 'mijn' heet, eerst duidelijk uitspreken, roept Hij eerst recht het Abba in het binnenste; dan ontstaan kinderlijke eerbied, wederliefde, vertrouwen, gehoorzaamheid en onderwerping als het ware vanzelf, al is het dat de Ahira dit gedurig tracht te verhinderen. Abraham werd in dit opzicht gesterkt. En dit vertrouwen, dat met de naam Eliab overeenkomt, maakt sterk om gemoedigd de reis naar Kanaän voort te zetten en helpt over duizend zwarigheden heen. "Werpt alzo uw vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft." Hij kastijdt ons wel, maar niet ten verderve. Kastijdt Hij ons, dan gedraagt Hij Zich jegens ons als kinderen, opdat wij Zijn heiligheid deelachtig worden. Een tweede heirvoerder heet Eliëzur, dat betekent: Een vaste burcht is onze God; de naam des Heeren is een sterke toren. Hoe dikwijls noemt David God een vaste burcht. Zijn menigvuldige gevaren en rampen leerden hem den Heere kennen; want een burcht dient, om iets voor de aanvallen der vijanden te bergen en te verzekeren. Toen Luther geen andere plaats ter beveiliging meer wist, zong hij: "Een vaste burcht is onze God," enz. en hij was geborgen en getroost. Buiten God is er geen bescherming, en nevens Hem heeft men geen andere nodig. Elizur. Hij wil een vurige Muur rondom de Zijnen zijn; ja, hoe noodzakelijk is dit, bij zoveel gevaar en rampen, die hen, dan eens meer, dan eens minder omringen, en tegen welke zijzelf minder het hoofd kunnen bieden, naarmate zij meer denken er tegen bestand te zijn. Een derde heirvoerder heet Eljasaf, een zoon van Deguel. De laatste naam betekent: de kennis Gods, de eerste: God geeft wasdom en vruchtbaarheid. En zijn niet deze beiden onmisbaar tot de gelukkige doortocht door de woestijn en het binnengaan van Kanaän? Christus verklaart: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enige, waarachtige God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt." Er bestaat geen hoger, noodzakelijker en heilzamer kennis, dan de kennis Gods; hetzij wij haar beschouwen op zichzelf, of in haar vruchten. Zonder haar is al het overige weten ijdel en tevergeefs. Zij is noodzakelijk, om ons betamelijk te gedragen tegenover God, om Hem hartelijk lief te hebben, te vrezen en te eren, op Hem alleen en geheel te vertrouwen, van Hem in alle ootmoedigheid en lijdzaamheid alles goeds te verwachten; alzo is zij ook noodzakelijk tot onze heiligmaking, berusting en vertroosting. Het is onmogelijk, God recht te kennen, zonder dat de zaligste vruchten daaruit voortvloeien; als het eenmaal, volgens de belofte zover zal komen, dat de kennis des Heeren de aarde bedekt, gelijk de wateren den bodem der zee, dan zal het ook verder niet aan gelukzaligheid ontbreken.

Maar nu nog, zegt de apostel, zien wij slechts als door een spiegel; onze kennis is slechts gedeeltelijk en stukwerk. Geldt dat niet ook van al het overige, bij de meesten onder de heiligen, van hun vernieuwing, van hun geloof en hun liefde? Hoe menigmaal perst dit de verzuchting uit: "Mijn ziel is begerig en bezwijkt ook van verlangen naar de voorhoven des Heeren, mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levende God!" Hoevele tranen kost het hun, hoe menige beschaming, en wat moeten zij niet dikwijls klagen, dat al hun pogen niet baat. Hoe schoon komt daarmee overeen wat de naam Eljasaf betekent: God geeft wasdom. Alzo ook dien zoeken zij bij Hem, Die ook de eerste beginselen verleent. Hij geeft ook het volbrengen. Zij zullen immers groeien als

het gras en als de wilgen aan de waterbeken. Maar zonder Hem kan zekerlijk niemand een el tot zijn lengte toedoen, of slechts een haar wit of zwart zaken. Hij geeft de wasdom, zo roemt de apostel, en hij voegt er bij: “Zo is dan noch hij, die plant, iets, noch hij, die natmaakt.” Niettemin moeten beiden geschieden, zoals Paulus dat ook getrouw verrichtte. Maar dat werk zal meer gemoedigd geschieden, naarmate het meer bij ons vaststaat: Eljasaf, God geeft de wasdom. Troostrijk is dit en leerrijk in het geheel en in het groot, als wij onze aandacht vestigen op het predikambt en het zendingswerk onder christenen en heidenen. Is dit God, Die de wasdom geeft, welnu dan plante en begiete men goedsmoeds. Al geeft ook de hoedanigheid van de akker weinig moed, al ziet men ook de werking van het uitgezaaide niet spoedig, of al is zij niet in die mate zichtbaar, als de mensenliefde, of ook wel de daarbij gepaard gaande eigenliefde wenst, al geschiedt het slechts onder opzien tot den Eljasaf, men zal het toch even getroost afwachten, totdat Hij de wezenlijke wasdom aan de arbeid geeft. Vooral is het niet minder bemoedigend. Ga slechts met uw werk voort, gebruik de middelen der genade, hoor, lees en neem biddend uw toevlucht tot Jezus, wie weet hoe, waar en waardoor Hij wasdom geeft, en uw nieuwe mens moet wassen, zodat de meerdere de minder dienstbaar moet worden, en Jakob Israël wordt en heersende is. Een vierde heirvoerder heet Elisama. Een heerlijke betekenis, iets, dat wij voor onze pelgrimschap hoognodig hebben; want het betekent: Mijn God verhoort. “Gij hoort het gebed, tot U zal alle vlees komen,” zo zingt David, Ps. 65:3. “Roep den Heere aan in de benauwdheid, zo zal Hij er u uithelpen en gij zult Hem eren.” “Die bidt, die ontvangt.” Ach, laat ons dan niet over onze armoede murmureren, ook niet over onze zwakheid en veelvuldige behoeften, maar laat het ons veeleer een spoorslag zijn tot aanhoudend bidden en smeken, en laat ons onder de beoefening daarvan ons gedurig herinneren: Elisama, mijn God verhoort; al mogen wij Hem daarbij noch tijd, noch maat en wijze voorschrijven, genoeg: indien wij iets bidden naar Zijn wil, zo verhoort Hij ons. “En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij, dat wij de bede verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben.” Maar geen wonder, dat gij niet ontvangt, dewijl gij niet bidt. “Bidt en gij zult ontvangen, opdat uwe blijdschap volkomen zij.” Dat zijn de namen der heirvoerders, die met de letter E beginnen. De naam van een heirvoerder begint met de letter G; hij heet: Gamaliël, God is mijn Loon!

Het woord El, sterke God, komt bij de meeste namen voor, en terecht; want door en tot Hem zijn alle dingen. Hij is het, van Wien alle goede en volmaakte gaven nederdalen, Wien daarvoor ook alleen de eer toekomt. “Ik ben uw Loon, zeer groot,” zegt God tot Abraham en zijn zaad, en Christus belooft aan allen, die om Zijntwil huizen, kinderen en akkers, of wat het ook zijn moge, hebben verlaten, dat zij het honderdvoudig weder bekomen in het Koninkrijk Gods met vervolgingen en in de toekomstige wereld het eeuwige leven. Al moeten wij dan ook door vele verdrukkingen in het Koninkrijk Gods ingaan, zo werken deze, daar zij toch tijdelijk en licht zijn, een gans zeer uitnemend, eeuwig gewicht der heerlijkheid voor ons, die niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet en die eeuwig zijn. Wat zegt dat woord Gamaliël veel, wat bevat het veel in zich! Ik ben uw Loon. God, de Algenoegzame, wil om zo te zeggen alles wat Hij vermag beschikbaar stellen, om aan de zielen te vergelden, wat zij ooit om

Zijne-nt-, maar hoe kan men zeggen: om Zijne-wil?- dat zij om hun eigen heilswil verloochenen; wat zij aan worsteling, strijd en rampen overnemen. Hij wil het hun hier op de weg reeds vergelden, en als het wellicht aan iets ontbreekt, dan ginds zoveel te meer en gewisser en volmaakter. De vraag van Petrus: “Wat zal ons geworden?” is geenszins verwerpelijk, neen, veeleer uiterst behartigenswaardig en gewichtig. Wat zal u daarvoor geworden, dat gij de wereld, de zonde en de duivel dient, dat gij alles zo onverpoosd najaagt, wat u de vorst der duisternis aan schijngenot aanbiedt; en wat zal u daarvoor geworden, als gij de wereld, de zonde en de duivel, met alles wat het vlees behaagt, vaarwel zegt, en Christus tot uw Heere, en Zijn dienst tot uw zaligheid aanneemt. Leg dat eens met ernst op de weegschaal en bepaal daarna uw keus. Op een kort genot volgt een zware last, op kortstondige moeite een eeuwig geluk. Hij, die enigszins weet te waarden wat het betekent: Gamaliël, God is mijn Loon, zal zich niet veel met de bezwaren der woestijn bemoeien, maar wel met ijver “jagen naar het wit, naar den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.” Gamaliël was een zoon van Pedazur. Dit is ook een veelbetekenende naam: Verlossende burcht, waardoor men zekerlijk het schitterend doel bereikt. Gideoni was ook de naam van de vader van een heirvoerder; hij betekent: Mijn verstoorder. Met recht mogen wij Christus alzo noemen, want Hij is gekomen om de werken des duivels te verstoren, of te verbreken. Wij hebben Hem nodig, als een Verstoorder van het Babel, dat in ons is. Zijn woord moet “alle hoogte nederwerpen, die zich verheft tegen de kennis van Christus.”

De namen van twee heirvoerders beginnen met de letter N, namelijk: Nahesson en Nethaneël. De eerste naam betekent iets slangachtigs, en wij weten hoezeer wij ons hebben te wachten, dat de slang onze zinnen niet bederft om af te wijken van de eenvoudigheid des Evangelies. Zo beveelt Christus ons toch ook bij de oprechtheid der duiven de voorzichtigheid der slangen te paren. En dát is inderdaad zeer noodzakelijk om er doorheen te komen. Aan de voorzichtigheid der rechtvaardigen mag het ons niet ontbreken. Want de voorzichtigheid leert juist die middelen in beoefening brengen, welke het geschiktste zijn, om het doel te bereiken. Welgelukzalig is hij, die wijselijk de meest doeltreffende middelen weet aan te wenden, om de geestelijke vijanden afbreuk te doen, en zijn eigen voordeel te verzekeren, opdat hij niet door list bedrogen worde, maar alles verricht hebbende, staande blijve. Hoe wijs en voorzichtig handelde bijvoorbeeld de Kananese vrouw, door Christus zo bij Zijn eigen woord te vatten, dat Hij als het ware moest helpen. Maar hoezeer ontbreekt het hem aan die wijsheid en voorzichtigheid, die om het aardse het hemelse verzuimt, evenals de bekommerde, die zich van het geloof laat afhouden en bij elke opkomende donkere wolk het bestaan der zon betwijfelt! Waarlijk men mag wel van het ganse Evangelie vragen: “Wie is wijs? die versta deze dingen; wie is verstandig? die bekenne ze,” Hos. 14:10. Nethaneël betekent: Gods gave. De vader van deze man heet Zuhar, dat is: Klein. En is het niet zo, dat de Heere de ootmoedigen genade geeft? Is het niet een grote wijsheid om te belijden, dat al het goede een gave Gods is, en om Hem zowel daarvoor te danken, als in alle behoeften zich tot de rechte bron te wenden? Deze gaven nu zijn zo weinig in de handen van een karige, dat Hij de Joden vraagt: “Hebt gij Mij ooit bevonden als een fontein, die geen water geeft?” en Christus verzekert: “Indien uwe aardse vaders, die boos zijn, weten u

goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader den Heilige Geest geven degenen, die Hem bidden.” Welgelukzalig alle armen, die veel behoefte gevoelen, en alle ootmoedigen, die zich bereidwillig niet slechts het een en ander, maar alles laten schenken. Hoe zouden wij overigens zonder Nathaneël, zonder Gods onophoudelijke gaven, ook slechts een schrede op het pad des levens verder komen, of er op kunnen volharden? Nu zijn nog twee dierbare namen overig. De eerste is Pagiël. Hij betekent iets bijzonder liefelijks, namelijk: Mijn voorspraak is God. O, hoe voortreffelijk! Aan welke gave kunnen wij dan gebrek hebben, met welk een stil en vast vertrouwen zullen wij elke, ook de grootste, verwachten, als wij dat woord Pagiël in het geloof recht opvatten: God is mijn Voorspraak. “Wij hebben een Voorspraak bij den Vader.” Is ons bidden zwak, deze Voorspraak is des te doortastender.

De laatste naam is nog wel de kostelijkste van allen: Selumiël, de zoon van Zurisaddi: God is mijn vrede, de Algenoegzame mijn Burcht. “O Israël, wie is u gelijk?” Gij volk, dat zulke hiervoerders heeft, hoe kan u iets ontbreken, en hoe kan het u kwalijk gaan? U zal het gelukken, maar uwe vijanden zullen beschaamd en verstrooid worden. “Wie is zij, die er uitziet als de dageraad, schoon gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?” Heere! open onze ogen, opdat wij de wonderen zien in Uw Woord, en richt onze voeten op den weg des vredes, Gij onze Vader. Amen